

Sfinansowano z programu Unii Europejskiej "Wymiar sprawiedliwości" (2014-2020)

Treść niniejszej publikacji reprezentuje wyłącznie poglądy autora i on ponosi za nią wyłączną odpowiedzialność. Komisja Europejska nie ponosi żadnej odpowiedzialności za sposób wykorzystania informacji zawartych w niniejszym dokumencie.

Studium przypadku

Postępowanie sądowe z zakresu prawa Unii Europejskiej

SZKOLENIE PODSTAWOWE DLA PRAWNIKÓW WYKONUJĄCYCH ZAWÓD W RAMACH PRYWATNEJ PRAKTYKI

Autor

Fabrice Picod

Profesor na Uniwersytecie Paris 2 Panthéon-Assas

Katedra im. Jeana Monneta

Dyrektor Centrum Prawa Europejskiego

Firma Lever z siedzibą w Düsseldorfie, założona jako spółka prawa niemieckiego, prowadzi działalność w zakresie importu owoców. Jabłka sprowadzane przez nią z Chile były

objęte cłem wyrównawczym nałożonym rozporządzeniem Komisji Europejskiej, które zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej 2 lipca 2019 r.

Spółka Lever wnosi z jednej strony o **stwierdzenie nieważności** rozporządzenia Komisji, a z drugiej strony o **naprawienie** szkody wyrządzonej przez to rozporządzenie w związku z licznymi błędami popełnionymi przez Komisję.

Argumentuje ona, że zawarcie przed przyjęciem rozporządzenia umowy o współpracy między Wspólnotą a Chile stworzyło klimat zaufania, który sprawił, że wprowadzenie przez instytucje UE jednostronnych środków ograniczających stało się mało prawdopodobne.

Ponadto spółka uważa, że rozporządzenie Komisji nie uwzględnia celów określonych w art. 39 TFUE, takich jak poszanowanie "rozsądnych cen" w dostawach dla konsumentów oraz ogólnej zasady proporcjonalności.

I wreszcie, firma twierdzi, że znajduje się w bardziej niekorzystnej sytuacji niż importerzy jabłek tej samej jakości, ale pochodzących z innych krajów.

Jako prawnik wpisany na listę adwokatów lub radców prawnych w Mediolanie, musisz zapewnić spółce doradztwo w następujących sprawach:

Pytania:

1. Do jakiego sądu należy wnieść te dwa roszczenia prawne, tzn. roszczenie o stwierdzenie nieważności i roszczenie o odszkodowanie?
2. Czy pomoc adwokata lub radcy prawnego jest obowiązkowa? Czy będziesz mieć prawo do wniesienia skargi (skarg) oraz do występowania przed właściwym sądem?
3. Czy będą to dwie oddzielne skargi dotyczące każdego z roszczeń, czy też jedna skarga obejmująca obydwa roszczenia?
4. W jakim języku będzie prowadzone postępowanie?
5. Jaki jest termin na wniesienie skargi lub skarg?
6. W jakich okolicznościach będziesz mieć prawo żądać stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji?
7. Na jakie podstawy prawa Unii Europejskiej możesz się powołać?
8. Na jakich warunkach zostanie uzyskane odszkodowanie za szkody spowodowane przyjęciem rozporządzenia Komisji Europejskiej?
9. Jeżeli sąd nie uwzględni twoich roszczeń, to w jakich okolicznościach będziesz mógł zaskarżyć jego decyzję?
10. Czy będziesz mógł wnioskować o zawieszenie działania rozporządzenia Komisji?

Metoda:

Określ istotne kwestie prawne.

Wskaż postanowienia traktatów, Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz regulaminu właściwego sądu, które mają zastosowanie do poruszanych kwestii prawnych.

Wskaż właściwe orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości i Sądu Unii Europejskiej.

Zaproponuj uzasadnione prawnie i realistyczne rozwiązania.

Wzór odpowiedzi:

1. W zakresie, w którym celem skargi jest zakwestionowanie aktu instytucji Unii Europejskiej, a mianowicie rozporządzenia wydanego przez Komisję Europejską, właściwym organem jest Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej na mocy art. 19 TUE, a dokładniej art. 263 i 268 TFUE, które dotyczą odpowiednio skarg o stwierdzenie nieważności aktów Komisji oraz skarg o odszkodowania za szkody wyrządzone przez instytucje Unii Europejskiej.

Ponieważ zgodnie z art. 19 TUE Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej składa się z kilku sądów, konieczne jest dokładne ustalenie, który sąd jest właściwy do rozpoznania tych skarg. Właściwość Sądu została określona w art. 256 TFUE. Ten ostatni jest właściwy do rozpoznawania skarg wniesionych na podstawie art. 263 i 268 TFUE, z wyjątkiem skarg, które Statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zastrzega dla Trybunału Sprawiedliwości.

Należy powołać się na art. 51 Statutu, który nie ma zastosowania do skarg wnoszonych na podstawie art. 268 TFUE, co oznacza, że w pierwszej instancji do orzekania w przedmiocie skarg o odszkodowanie właściwy jest jedynie Sąd. Artykuł 51 Statutu zastrzega dla Trybunału Sprawiedliwości właściwość w zakresie niektórych skarg o stwierdzenie nieważności wnoszonych przez instytucje Unii oraz, w niektórych przypadkach, przez Państwa Członkowskie. Skargi wnoszone przez spółki uznane za osoby prawne w rozumieniu TFUE nie są zastrzeżone dla Trybunału Sprawiedliwości, co oznacza, że w pierwszej instancji należą do właściwości Sądu. Wynika z tego, że zarówno skargi o stwierdzenie nieważności, jak i skargi o odszkodowanie są objęte jurysdykcją Sądu Unii Europejskiej.

2. Pomoc adwokata lub radcy prawnego jest obowiązkowa we wszystkich skargach wnoszonych do Sądu i Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 19 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Trzeci akapit tego artykułu stanowi, że "jedynie adwokat lub radca prawny uprawniony do występowania przed sądem Państwa Członkowskiego lub innego państwa, które jest stroną Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, może reprezentować lub wspomagać stronę przed Trybunałem". Jest to przepis, który stosuje się również do Sądu na podstawie art. 53 Statutu. Członkostwo w luksemburskiej izbie adwokackiej nie jest konieczne. Co do zasady, jako prawnik wpisany na listę adwokatów lub radców prawnych w Mediolanie, masz prawo występować przed sądem Państwa Członkowskiego, a zatem do wnoszenia przewidzianych prawem skarg oraz do występowania przed Sądem Unii Europejskiej, chyba że zostałeś pozbawiony prawa do wykonywania zawodu z powodu naruszenia zasad etyki zawodowej.

3. Ponieważ skarga o stwierdzenie nieważności i skarga o odszkodowanie mają różne cele, należy wnieść dwa oddzielne powództwa. Nie jest jednak wykluczone, że w skardze o odszkodowanie można się odwołać do skargi o stwierdzenie nieważności, o ile jedna z przesłanek materialnych wskazanych w skardze o odszkodowanie dotyczy niezgodności z prawem aktu, który spowodował szkodę. Odwołanie takie nie może jednak wypełniać luki w zarzutach i argumentach przedstawianych w skardze o odszkodowanie. W przeciwnym razie to ostatnie byłoby niedopuszczalne.
4. Język postępowania został określony w art. 44-49 regulaminu postępowania przed Sądem. W przypadku skarg bezpośrednich, w tym skarg o stwierdzenie nieważności i skarg o odszkodowanie, język postępowania jest wybierany przez stronę skarżącą zgodnie z art. 45 regulaminu postępowania, z wyjątkiem przypadków wyraźnie określonych i niemających zastosowania w danej sprawie. Lista języków, które mogą zostać wybrane, została określona w art. 44 regulaminu postępowania. Adwokat lub radca wpisany na listę w Mediolanie może wybrać język włoski, który co do zasady jest jego językiem zwyczajowym, lub język niemiecki, który może być używany ze względu na to, że firma została założona w Düsseldorfie, bądź jakkolwiek inny język, o którym mowa w art. 44 regulaminu.
5. Skarga o unieważnienie i skarga o odszkodowanie mają różne cele i podlegają różnym uwarunkowaniom.

Zgodnie z art. 263 ust. 6 TFUE skarga o stwierdzenie nieważności powinna zostać wniesiona w terminie dwóch miesięcy od dnia publikacji aktu lub od dnia, w którym skarżący został o nim powiadomiony, a w razie braku takiego powiadomienia - od dnia, w którym skarżący powziął o nim wiadomość. Ponieważ przedmiotowe rozporządzenie zostało opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, to właśnie data tej publikacji ma decydujące znaczenie dla obliczenia terminu. Należy się tu powołać na art. 58-62 regulaminu postępowania. Artykuł 59 stanowi, że jeżeli zaskarżony akt został opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, to termin liczy się od końca czternastego dnia następującego po dniu tej publikacji. Ponieważ data publikacji to 2 lipca 2019 r., bieg tego terminu rozpoczyna się z końcem 16 lipca. Do terminu dwóch miesięcy należy doliczyć stały termin na uwzględnienie odległości, o którym mowa w art. 60 regulaminu, co daje łącznie termin wynoszący dwa miesiące i dziesięć dni, liczony od 16 lipca. Termin na wniesienie odwołania, liczony w sposób określony w art. 58 regulaminu

postępowania, upływa 26 września 2019 r. Ponieważ nie jest to sobota, niedziela, ani święto państwowe, upływ terminu nie zostanie przesunięty na koniec następnego dnia.

Terminy te nie mają zastosowania do skarg o odszkodowanie. W art. 268 i art. 340 ust. 2 TFUE nie ma mowy o terminach na wniesienie skargi. Należy powołać się na art. 46 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który stanowi, że roszczenia przeciwko Unii Europejskiej z tytułu odpowiedzialności pozaumownej ulegają przedawnieniu z upływem pięciu lat od wystąpienia zdarzenia stanowiącego podstawę tej odpowiedzialności. Konieczne będzie wówczas dokładne określenie zdarzenia powodującego szkodę, którym może być, w przypadku szkody wynikającej z rozporządzenia, wejście w życie tego rozporządzenia. Bieg terminu przedawnienia może zostać przerwany przez wniesienie skargi do Sądu lub przez wniosek, który poszkodowany może złożyć do właściwej instytucji, w tym przypadku do Komisji Europejskiej. W takim przypadku wniosek musi zostać złożony w terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 263 TFUE, wydłużonym o dziesięciodniowy termin na uwzględnienie odległości.

6. Warunki dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności zostały określone w art. 263 TFUE, Statucie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz odpowiednich artykułach regulaminu postępowania przed Sądem.

W przypadku skargi wniesionej przez spółkę muszą zostać spełnione warunki określone w czwartym akapicie art. 263 TFUE. Ponieważ zaskarżony akt nie jest adresowany do spółki, będzie musiała ona a priori ustalić, że rozporządzenie dotyczy jej bezpośrednio i indywidualnie, chyba że nie zawiera ono środków wykonawczych, ponieważ w takim przypadku wystarczyłoby ustalenie, że rozporządzenie dotyczy spółki bezpośrednio. Akt regulacyjny definiuje się jako każdy obowiązujący powszechnie akt, z wyjątkiem aktów ustawodawczych (TSUE, Wielka Izba, 3 października 2013 r., sprawa C-583/11 P, *Inuit Tapiriit Kanatami i in. przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie*, pkt 60).

Aby ocenić, czy akt regulacyjny zawiera środki wykonawcze, należy skupić się na sytuacji osoby powołującej się na prawo do wniesienia skargi na podstawie art. 263 TFUE (TSUE, Wielka Izba, 19 grudnia 2013 r., sprawa C-274/12 P, *Telefónica przeciwko Komisji*, pkt 30). Nie ma zatem znaczenia argument, że zaskarżony akt przewiduje środki egzekucyjne dotyczące innych uczestników postępowania (TSUE, Wielka Izba, 28 kwietnia 2015 r., sprawa C-456/13 P, *T & L Sugars i Sidul Açúcares przeciwko Komisji*, pkt 32). Ponadto, w przypadku skargi o stwierdzenie częściowej nieważności uwzględnić należy jedynie środki wykonawcze zawarte w częściach zaskarżonego aktu (TSUE, 10 grudnia 2015 r., sprawa C-553/14 P, *Kyocera Mita Europe przeciwko Komisji*, pkt 45).

Konieczne zatem będzie ustalenie, czy zaskarżone rozporządzenie zawiera środki wykonawcze, co ma decydujące znaczenie dla spełnienia nałożonych wymogów dopuszczalności, przy czym należy zauważyć, że wymóg indywidualizacji jest bardzo trudny do spełnienia.

Niezbędne będzie także spełnienie warunków dotyczących zastępstwa prawnego przez adwokata lub radcę prawnego (zob. pkt 2 powyżej), terminu na wniesienie skargi (zob. pkt 5 powyżej) oraz warunków dotyczących treści i formy skargi (art. 72-76 regulaminu postępowania przed Sądem). W przeciwnym razie Sąd może wydać postanowienie lub wyrok, w którym uzna skargę za niedopuszczalną.

7. Art. 263 TFUE nie określa podstaw prawnych. W akapicie drugim mówi on jedynie o braku kompetencji, naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych, naruszeniu traktatów lub jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z ich stosowaniem, a także o nadużyciu władzy.

Nieprzestrzeganie celów określonych w art. 39 TFUE, takich jak zapewnienie "rozsądnych cen" w dostawach dla konsumentów, stanowi naruszenie traktatów, na które można się powołać, ponieważ rozporządzenia wydawane przez instytucje Unii Europejskiej muszą być zgodne z obowiązkami nałożonymi na nie przez Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Tak jest w przypadku rozporządzenia dotyczącego przywozu jabłek, które zgodnie z załącznikiem I do TFUE, określającym produkty objęte przepisami art. 39-44 TFUE dotyczącymi rolnictwa i rybołówstwa, są określane jako "owoce".

Nieprzestrzeganie ogólnej zasady proporcjonalności stanowi również podstawę prawną do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności, ponieważ instytucje Unii, a w szczególności Komisja, są na mocy utrwalonego orzecznictwa związane tą zasadą.

W skardze o stwierdzenie nieważności można powołać się również na zasadę niedyskryminacji, jako że instytucje Unii nie powinny w różny sposób traktować identycznych lub porównywalnych sytuacji.

Argument mówiący o tym, że zawarcie umowy o współpracy między Wspólnotą a Chile przed przyjęciem rozporządzenia stworzyło klimat zaufania, który spowodował, że wprowadzenie przez instytucje Unii Europejskiej jednostronnych środków ograniczających wydawało się mało prawdopodobne, odnosi się do innej ogólnej zasady prawa, chroniącej uzasadnione oczekiwania jednostek. Jednak powoływanie się na tego rodzaju ogólną zasadę prawną nie ma szans powodzenia w przypadku skargi o stwierdzenie nieważności, która jest skargą o charakterze obiektywnym. Można się na nią powołać w skardze o charakterze subiektywnym, takiej jak powództwo o odszkodowanie.

8. Skarga o naprawienie szkody wyrządzonej przez instytucję UE podlega szeregowi warunków określonych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Poza warunkami dopuszczalności dotyczącymi treści i formy skargi (art. 72-76 regulaminu postępowania przed Sądem), zapewnienia zastępstwa prawnego (zob. pkt 2 powyżej) i terminu na wniesienie odwołania (zob. pkt 5 powyżej), przesłanki materialne są bardzo wymagające.

Obejmują one poważne naruszenie prawa Unii, szkodę i związek przyczynowy, przy czym wszystkie trzy przesłanki mają charakter kumulatywny (TSUE, 18 kwietnia 2013 r., sprawa C-103/11 P, *Komisja przeciwko Systran i Systran Luxembourg*, pkt 60). W razie niespełnienia jednej z nich skarga musi zostać oddalona w całości (Trybunał UE, 18 września 2014 r., sprawa T-317/12, *Holcim (Rumunia) przeciwko Komisji*, pkt 86, potwierdzona przez TSUE 7 kwietnia 2016 r., sprawa C-556/14, *Holcim (Rumunia) przeciwko Komisji*).

Należy zatem stwierdzić, że doszło do poważnego naruszenia normy prawnej, której celem jest przyznanie praw jednostkom (zob. np. wyrok TSUE z 19 kwietnia 2012 r., sprawa C-221/10 P, *Artogodan przeciwko Komisji*, pkt 80). Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem zasada proporcjonalności oraz zasada uzasadnionych oczekiwań spełniają te wymogi. To samo odnosi się do zasady niedyskryminacji, która została uznana za taką w orzecznictwie.

Jeżeli dana instytucja dysponuje jedynie znacznie ograniczonym lub nawet nieistniejącym marginesem oceny, to samo naruszenie prawa UE może okazać się wystarczające do stwierdzenia dostatecznie poważnego naruszenia prawa Unii (ETS, 4 lipca 2000 r., sprawa C-352/98 P, *Bergaderm i Goupil przeciwko Komisji*). Jeżeli natomiast okaże się, że instytucja dysponowała szerokim marginesem swobody uznaniowej, konieczne będzie wykazanie wyraźnego i poważnego naruszenia granic tej swobody (*ibid.*), co w niektórych przypadkach można ustalić (zob. np. wyrok Sądu z 16 września 2013 r., sprawa T-333/10, *ATC i in. przeciwko Komisji*, pkt 64-133). Należałoby zatem dokładnie przeanalizować tekst przyjętego rozporządzenia oraz teksty, na których oparto jego uchwalenie, aby rozstrzygnąć kwestię dotyczącą marginesu oceny, w ramach którego działała dana instytucja.

Szkoda musi być rzeczywista i pewna, a także możliwa do oszacowania. Do powoda należy udowodnienie zarówno istnienia, jak i zakresu szkody, na którą się powołuje (ETS, 16 lipca 2009 r., sprawa C-481/07 P, *SELEX Sistemi Integrati przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2009, s. I-127, pkt 36).

Kolejnym warunkiem odpowiedzialności Unii jest istnienie bezpośredniego związku przyczynowego między szkodliwym działaniem a żądanym odszkodowaniem (ETS, Wielka Izba, 16 lipca 2009 r., sprawa C-440/07 P, *Komisja przeciwko Schneider Electric*, Zb. Orz. 2009, s. I-6413, pkt 192 i 205). Jeżeli instytucja przyczyniła się do powstania szkody w sposób zbyt luźny, to związek taki należy uznać za niewystarczający (Trybunał UE, 26 września 2014 r., sprawy T-91/12 i T-280/12, *Flying Holding i in. przeciwko Komisji*, pkt 118). Ciężar udowodnienia takiego związku przyczynowego spoczywa na wnioskodawcy (Trybunał UE, 25 listopada 2014 r., sprawa T-384/11, *Safa Nicu Sepahan przeciwko Radzie*, pkt 71, potwierdzona przez TSUE, 30 maja 2017 r., sprawa C-45/15, *Safa Nicu Sepahan przeciwko Radzie*).

Tak więc powód musi spełnić wszystkie trzy warunki, aby jego roszczenie o odszkodowanie zostało uwzględnione.

9. Jeżeli Sąd nie uwzględni żądań powoda, można rozważyć zakwestionowanie wyroków lub postanowień Sądu dotyczących zarówno skargi o stwierdzenie nieważności, jak i skargi o odszkodowanie, wnosząc odwołanie do Trybunału Sprawiedliwości na podstawie art. 266 ust. 1 akapit drugi TFUE.

Art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej stanowi, że odwołanie może zostać wniesione od orzeczeń Sądu kończących postępowanie w sprawie i orzeczeń rozstrzygających kwestie merytoryczne jedynie w części, lub orzeczeń rozstrzygających kwestię proceduralną dotyczącą zarzutu braku kompetencji lub niedopuszczalności. Odwołanie takie może zostać wniesione przez każdą stronę, której żądania nie zostały uwzględnione w całości lub w części, ale również przez interwenientów innych, niż Państwa Członkowskie i instytucje Unii, pod warunkiem, że orzeczenie dotyczy ich bezpośrednio, przy czym należy zauważyć, że Państwa Członkowskie i instytucje Unii nie podlegają temu warunkowi, co oznacza, że mogą wnosić odwołania bez ograniczeń. Odwołanie takie może być nawet wniesione, z wyjątkiem spraw dotyczących służby publicznej, przez Państwa Członkowskie i instytucje Unii Europejskiej, które nie interweniowały w sporze przed Sądem, co w tym przypadku jest równoznaczne z odwołaniem w interesie prawa.

Zgodnie z pierwszym akapitem art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie należy wnieść w terminie dwóch miesięcy od zawiadomienia o orzeczeniu Sądu, od którego wnoszone jest odwołanie. Do terminu tego należy doliczyć stały dziesięciodniowy termin na uwzględnienie odległości.

Odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych (pierwszy akapit art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości), a zatem nie obejmuje sporów dotyczących oceny faktów przez Sąd.

Trybunał Sprawiedliwości nie jest właściwy do badania dowodów dopuszczonych przez Sąd, z wyjątkiem przypadków wprowadzenia w błąd (ETS, 19 marca 2009 r., sprawa C-510/06 P, *Archer Daniels Midland przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2009, s. I-1843, pkt 105 - TSUE, 4 czerwca 2015 r., sprawa C-399/13 P, *Stichting Corporate Europe Observatory przeciwko Komisji*, pkt 26), co musiałoby wynikać z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które mają być przedmiotem analizy w postępowaniu odwoławczym (TSUE, 29 października 2015 r., sprawa C-78/14 P, *Komisja przeciwko ANKO*, pkt 54).

Konieczne będzie podniesienie zarzutów należących do jednej z trzech kategorii zarzutów przewidzianych (pierwszy akapit art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości), przy czym należy zauważyć, że Trybunał Sprawiedliwości nie jest zbyt formalistyczny, jeżeli chodzi o tę klasyfikację: brak właściwości Sądu, uchybienia proceduralne przed Sądem, które negatywnie wpływają na interesy wnoszącego odwołanie, co obejmuje również uzasadnienie wyroków Sądu (TSUE, 19 września 2019 r., sprawa C-358/18 P, *Polska przeciwko Komisji*, pkt 74-77), oraz naruszenia prawa Unii.

10. Ponieważ odwołania od aktów instytucji Unii Europejskiej nie mają skutku zawieszającego, to być może warto, aby skarżący złożył wniosek o zawieszenie ich wykonania zgodnie z art. 278 TFUE. Uwzględnienie takiego środka, który co do zasady należy do kompetencji prezesa sądu rozpoznającego sprawę, w tym przypadku prezesa Sądu, stanowi część procedury tymczasowej, która jest uzależniona od spełnienia precyzyjnych i wymagających warunków.

Wniosek o zawieszenie musi spełniać klasyczne przesłanki dopuszczalności dotyczące treści i formy wniosku oraz zapewnienia zastępstwa prawnego. Wniosek jest dopuszczalny jedynie wówczas, gdy wnioskodawca zaskarżył rozporządzenie, o którego zawieszenie wnosi, do Sądu Unii Europejskiej (art. 156 regulaminu postępowania przed Sądem). Strona skarżąca nie może co do zasady formułować wniosków w sposób szerszy niż sposób, w jaki formułuje wnioski w sprawie głównej (Trybunał UE, postanowienie z 31 stycznia 2020 r., sprawa T-627/19 R, *Schindler i in. przeciwko Komisji*, pkt 25). Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostanie uznany za niedopuszczalny, jeżeli zostanie dołączony do skargi głównej, która wydaje się być oczywiście niedopuszczalna (Sąd UE, 12 lutego 2020 r., sprawa T-627/19 R, *Schindler i in. przeciwko Komisji*, pkt 25). Postanowienie z 12 lutego 2020 r., sprawa T-326/19 R, *Gerber przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie*, pkt 38). Skarga główna musi zostać złożona wcześniej lub równocześnie, w przeciwnym razie wniosek o zastosowanie środków tymczasowych, który ma charakter pomocniczy w stosunku do skargi głównej, jest niedopuszczalny.

Przyznanie tego rodzaju środków tymczasowych jest obwarowane spełnieniem kilku łącznych warunków. Należy wykazać, że istnieją faktyczne i prawne podstawy do ich przyznania (*fumus boni juris*); środki muszą być pilne w tym znaczeniu, że w celu uniknięcia poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów skarżącego konieczne jest, aby zostały one wprowadzone w życie i zaczęły obowiązywać przed rozstrzygnięciem sprawy w postępowaniu głównym. W stosownych przypadkach sąd rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego dokonuje również wyważenia wchodzących w grę interesów. Sąd rozpatrujący wniosek o zastosowanie środka tymczasowego dysponuje szerokim marginesem uznania i może swobodnie określić, w świetle konkretnych okoliczności sprawy, sposób weryfikacji poszczególnych warunków oraz kolejność, w jakiej badanie to powinno zostać przeprowadzone (ETS, postanowienie z 3 kwietnia 2007 r., sprawa C-459/06 P(R), *Vischim przeciwko Komisji*, pkt 25).

Zgodnie z zasadą *fumus boni juris* należy ustalić, czy zarzuty nie są całkowicie bezzasadne. Wymóg ten jest spełniony, jeżeli istnieje istotna kontrowersja prawna, której rozwiązanie nie jest natychmiastowo oczywiste, a więc skarga nie jest *prima facie* bezzasadna (Trybunał UE, postanowienie z 15 października 2015 r., sprawa T-482/15 R, *Ahrend Furniture przeciwko Komisji*, pkt 29), co mogłoby mieć miejsce w przedmiotowej sprawie.

Ze względu na pilny charakter sprawy należy ustalić, czy istnieje ryzyko poważnej i nieodwracalnej szkody dla interesów skarżącego, niezależnie od innych czynników (ETS, 13 stycznia 2009 r., postanowienia C-512/07 P(R) i C-15/08 P(R), *Occhetto i PE przeciwko Donnici*, Zb. Orz. 2009, s. I-1, pkt 58). To na stronie powołującej się na taką szkodę spoczywa obowiązek wykazania jej istnienia. Wobec braku absolutnej pewności zaistnienia szkody powód jest zobowiązany udowodnić fakty, które powinny uprawdopodobnić możliwość jej zaistnienia (ETS, wyrok z 20 czerwca 2003 r., sprawa C-156/03 P-R, *Laboratoires Servier przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2003, s. I-6575, pkt 36). Co do zasady szkody czysto majątkowej nie można uznać za nieodwracalną lub nawet trudną do naprawienia, jeżeli może być ona przedmiotem rekompensaty finansowej (ETS, postanowienie z 24 marca 2009 r., sprawa C-60/08 P(R), *Cheminova i inni przeciwko Komisji*, Zb. Orz. 2009, s. I-43, pkt 63).

Podsumowując, szanse na zawieszenie wykonania rozporządzenia UE, które ze względu na swój charakter dotyczy wielu podmiotów gospodarczych, są niezwykle małe.